

ІХ. ОЛІ

Коли часом на вулиці побачу
Вдову убогу, сиротя мізерне,
Що к мені руку простяга жebraчу,
В німім благанні очі к мені зверне,

Тремтить в лахмітті, босе, на морозі,
Сльотою бите й гордуванням ситих,—
Огнем на серце капають ті сльози,
Той жаль голодних, нищих і неукритих.

І думаєсь мені: «Недовго, може,
Коли мене важка прийме могила,
І ти отак підеш на роздорожже
О хліб просить, моя дружино мила!

І зжовкне, зв'яне те лице, що нині
Так любим слявом, щирістю яснє,
Погаснуть очі, що сміялись к міні,
Жура зв'ялить тебе, моя надіє!

І діти наші — ох, аж серце в'яне! —
Сльотою биті, босі, у лахміттю,
На сльози й горе неспрвітно-тьмяне,
Як сиротята, геть підуть по світу».

І тайком я тремтячою рукою
Остатній гріш їм ткну й гадаю: «Може,
Хтось змилуєсь колись і над тобою
І сиротятам нашим допоможе».